

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.4. Ecce defunctus &c. Proponit Euangelista hunc defunctum ad oculum prædicantem: tanto maiori efficacia, quanto mouet efficacius id quod videtur, quam quod auditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

compofuerunt anguftias, vt ad Dominum fic op-
 prellus exclamaret: *Saluum me fac Deus: quoniam*
intrauerunt aqua vsque ad animum meum. O a-
 que impetuofiffima: quis tam immittes audiuit
 vnam perlecutionem? quis tam infames pertu-
 lit ignominias? Quid rerum agis O Dauid?
 canalem facio ac puteum ad quem omnes detru-
 uentur, qui omnes imbibat, & de gloriâ omnes.
 Illum (inquit) confidera in cafu illo, qui videba-
 tur adeo fortitutus, profugus & ciuitate fua pul-
 fus à perduelli filio fuo Abialone fuga fibi con-
 lebat: itinere tuo gradienti feura nequiffimus
 occurrit fubditus eius, vocabulo demer: cepit
 hic regem ditis imperere contumelijs, nec folum
 verbis fed etiâ operibus, acclamat igitur Regi fla-
 grio mortalitè iniquiffimus. *Egrede, egredere vir*
2. Reg. 16.7. *hostis vir sanguinum etc. ecce premune te mala*
tua. Egredere fili diaboli, Rex peruerfe, fubdito-
 rum tuorum homicida, non gubernator, vade,
 difcede, fuge de Hierufalem, tali non dignus es
 loco: eo te peccata tua & iniquitates abducunt
 quo metetis, nec his fatis, in fuper puluerem
 certamque in Regem coniecit, quo grauiori
 eum iritaret ignominia. Tanta fuit hac Regi
 multa ciuitatis, vt Abifai inter nobiliffimos nobi-
 liffimus, confobrinus Dauid, filius fororis eius
 Saruie, hæc audiens impatiens, ftringat gladiu,
 eum mox trucidaturus: inquit. Quis hoc, Do-
 mine mi Rex, ferat inultum? quis patiatut vt
 canis hic mortuus adeo contumeliose Regie tue
 impudens exprobrer maieltati? Conuerfus ad
 illum Dauid, fic ait: O Abifai quam multa igno-
 2. Reg. 16.10. *tas? Quid mihi & vobis est, filij Saruie? Dimit-*
te eum vt maledicas? Dominus enim præcepit ei:
vt malediceret Dauid: etc. fi forte respiciat, Do-
minus afflictionem meam, & reddat mihi Dominus
bonum pro malâ dictione hac hodierna. O Abifai,
 quam longè aberras à modo procedendi, quem
 Deus obieruat! Tu tibi perualum habes cafum
 huic fuffe fortuitum, & infaulis hoc auidus
 accidiffe? toto aberras cælo: nihil enim coram
 Deo cafuale, nihil inexpectatum, omnia diuina
 eius difponit prudentia, illa ceu faciendo ceu
 p. r. n. t. n. d. Non mero cafu viliffimus hic feur-
 ta prodijt, vt tã atrocibus maledictis me Regem
 læficeret: Deo fic periftitente talia flagro ille
 in me euomuit, cuiusque placitum eft voluntati, vt
 illa æquo ego perfectam animo. Deus eft qui hæc
 omnia moderatur, & quod ei placuit, factum esse
 cognofco: Dominus præcipit vt maledicat etc. Au-
 dit Dauidem D. Ambr. attellicque vocem: O ali-
 tudò prudentie! ò inigne patientie! ò deuoranda
 on: multa grande mactum! Quam moralitè et do-

cut, quod iniuriarum, vel periculorum nostrarum
 tempora, tentationum certamina, & examina pro-
 bationum funt. & ideo ficut diuino irrogari non sole-
 re iudicio. Excetitur bonus athleta conuictijs, exerce-
 tur laboribus & periculis dignus fit, cui conferatur
 corona iuftitia: & ideo ferenda patienter funt, que
 puiatur adu. fa. h. x. illi obformia funt doctrinæ
 quam alio loco expofuimus: quamuis enim fape
 numero actiones malæ funt Deoque iniuriofæ, &
 tantu ab eo permiffæ: paffiones tamè ex illis cite
 bonæ funt, & ab ipfa Dei fapientia ad fui nomi-
 nis honorem, noftramque ordinatæ faluationem.

§. 4. Ecce defunctus &c. Proponit Euange-
 lifta hunc defunctum ad oculum predican-
 tem: tanto maiori efficacia, quanto mouet ef-
 ficacium id quod videtur, quam quod auditur.

Accedente igitur Chrifto ad vrbis portas: Ec-
 ce defunctus offerebatur. Nobiscum loquitur
 L. uangelita, atque declaraturus huius
 miraculi præftantiam, quod Dominus, ad fui
 gloriam fecit, hoc intendit, vt primo oculos in
 defunctum conijciamus, in quo hoc operatus est
 ad falutem noftram atque inftitutionem. Ad ho-
 lidem hic cadit quod ante tetigimus ex D. Hier.
 vbi fermonem inferit de Luca L. uangelitam quo
 hoc attendit nam verbis fuis: *Et fi nuda videatur*
fonare hiftoriam, fed fi nouerimus fcriptorem eorum
Lucam esse medicum, cuius laus est in euangelio,
Tom. 1. Coloff. 4.
anmaduerteremus pariter omnia verba illius anima
languentis esse medicinam: de quo D. Paulus re-
14.
 ftatur: quod eius fuerit difcipulus, & comes indi-
 uiduus ac chariffimus, Lucas medicus, cuius laus
 est in Euangelio: q. d. quod quamuis vix hic fan-
 ctiliffimus iummani ex medicina fcientia me-
 dendis apta corporibus mereatur laudem: verum
 quod eum altius extollit, fcientiam esse dico me-
 dicinæ curandis animabus expertiffimam: idcirco
 namq; fe fcribendo dedicauit Euangelio, vt velut
 medicus tot falutis præfcripta proponeret, quot
 verba dicitaret. *Quia omnia verba eius funt lan-*
guentis anima mulema. Excellentiffima funt autè
 ea, que nobis loquitur: *Ecce defunctus:* que licet
 hiftoriam tantum videatur præferte; collitrum
 tamen vnguentis oculis continent aptiffimum.

Ut fapio D. Lucas fignit hoc fcripturus eius Lucas vt
 recordatus est quod heri Dominus operatus est, tyro ex
 educens animabus noftris illuminandis reme-
 dium, ex eo quod heri patituit, vt oculos corpo-
 ris in hoc cæco illuminaret. Egit vt bonus tyro, artem
 qui diligenter attēdens qua ratione magifter fuis meden-
 morbis

Apol. 1.
 de Da-
 mid e. 6.
 Tom 1.

Lucas
 I.
 Lucas
 Epist. ad
 Coloss. 4.
 14.

morbis medeatur, ex illo discit qualiter ipse suis similiter medeatur. Vidit aut intellexit, quod Dominus heri, ut lucem tribneret visumque cæco, oculos luto liniert intēdit ipse lucem visumque largiri nostris, & illos pariter obliuit: *Ecce defunctus*. Oculos in mortuum defecit, vel potius mortuum in oculis vestris ponit: & experientini qualem visum recuperatur, qualem de hominis infirmitate, de inuentis vanitate, de voluptatum opum, omniumque quæ mundus collieminate cognitionem.

Conceptus sunt hi communes, verum tanto magis necessarij, quanto cum illos audiamus quotiē, minus eos aduertimus. Intendit Evangelista ut oculos in defunctum attollamus, notemusque, quod de feretro, in quo mortuus iacet, velut de excellentiori cathedra, vel pulpito, nos doceat, prælegat, & prædicet, Ecclesiastes. Amosant D. August. quod si intendentes defunctos, autem eis attentam præbere volumus, prædicatores sunt adeo efficaces, ut tactum profundoque silentio altissime loquantur, non ad aures, sed ad oculos visumque illorum, & in docendi efficacia, ipsos superet prædicatores, quos orbis admiratus est, eloquentissimos: *Vere si ipsa ossa arida autē volueris, tibi predicare poterunt & dicere: Omnes quantum pro cupiditate huius seculi discerunt: aut quid superbis, vel luxuria infelicia ossa submittit? Attende ad me, & intellige, & considera me. Hoc quod tu es, ego sum, & quod ego sum modo, tu eris postea.* Demonstrationes efficaciores sunt illæ, quos docet Mathæus, eo quod non tam fundentur in verborum rationibus ad aures, quam in demonstrationibus ad oculum superfluas figuras, quæ illis videndæ obijciuntur: sicut quod luce deductæ à centro ad circumferentiam sint æquales: quod triangulum habeat tres angulos duobus rectis æquales &c. quamvis enim hoc ex propositis rationibus inde pateat, claris tamen innotescit quando in circulo super ipsas figuras ad oculum id designatur, quod auribus erat indicatum.

Has credo rationes esse efficaces, quas nobis proponit defunctus, quibus persuadeat nobis seculi vanitatem, dignitatem inanitatem, opum ac voluptatum fumum & umbram: non enim sunt rationes auctori nostro propositæ sed evidenter visui obiectæ: nam illam conspicendo liquet quod constat, quid venusta sit puella pulchritudo, quam ventus a seo leuis discit: quid robustissimam viam adolescentis: quæ tam facile evanescit: quid divitiarum, quas tanti facimus: hic etenim

omnes remanent; quid deliciae, quarum nullum est invenire velligium, quid caro quæ momento temporis à verbibus corrosa, & putredine coniecta conspiciatur. Non ait defunctus, ut ait D. Aug. quid nostri intonant prædicatores: *Audite me, sed attendite ad me, & videte*: Ad oculum tibi in seipso demonstrat, quale de rebus miseræ huius vitæ, qua vii s ferendum sit iudicium, si iustum ferre volueris.

Non novit mundus prædicatorem ipso Salomone Rege sapientissimo sapienterem; Tantus quippe fuit, ut iure merito hoc sibi nomen prædicatores adscripserit: hoc enim significat *Ecclesiastes*: sic enim à Spiritu S. elocutus ait: *Verba Ecclesiastes, filij David, Regij Hierusalem*. Et hoc ratione concisionis vnius quam habuit ita celebrè ut inter libros canonicos scripturæ metuerit à numerat. Maior huius prædicatores eminentia in hoc consistit, quod non tantum loqui verbis voluerit ad aures, sed operibus ad oculos in propria persona manifestis, unde nobis illi sermone non posuit, eo tempore quo ex altissima sapientia celebratur in mundo celeberrimus: licet videatur hoc opportunius ad prædicandum, & docendum; sed postquam omnes mundi divitias, delicias voluptates ad luxum habuisset: sic ut non tantum posset auribus dare verba prudentissima, quantum oculis demonstrationes evidentissimas.

Communem sequor Doctorem sententiam, dum dico quod quamvis Salomon te tantopere tradiderit impudicis gæco mulierum amoribus, ut propter illas homo, tanta quanta ille sapientia præditus, ad summam delapsus sit calamitatem, mixtam & amantiam, ut idola prout adoraret, execrandam nominis suo (teste Spiritu S.) in aurens maculam: verum tamen iam lenio confectus, grataque Spiritus S. corroboratus, se convertit: egitque non leuem poenitentiam. Ita sentit D. Hieron. Iuque communis Fabregorum traditio, quam idem confirmat, ipsius Salomonis citans verba iuxta lectionem Septuaginta. *Novissime ergo ego poenitentiam, & respexit, ut eligerem disciplinam Patrem suum Davidem spectasse crediderim qui peracto peccato serius poenituit; & simul docere studuit peccatores, eorum factus iam prædicator: hoc enim indicatur, quando in notissimo illo psalmo: *Miserere remissionem à Deo efflagitans, se spondet ilico prædicatum peccatoribus tanta verborum mentisque efficaciam, ut omnes speret esse convertendos: *Docete iniquos viam tuam, & impij Ps. 50. 15. ad te convertentur.***

D. Ave.
Serm. 66.
ad Frat.
in Erem.
Tb. 10.
III.
Mortui
prædica-
tores sunt
ad oculū.

9. 11.
IV.
Operibus
magis
quæ ver-
bis Salo-
mon præ-
dicavit.
Ecc. 1. 11.

V.
Salomon
senex
poenituit.

In 2. 11.
Ecc.
In c. 43.
Ecc. 1. 11.
li. 2. contr.
Iov. 11.

Nulla

Nulla quippe concio vim habet efficaciorē, quam ea quæ non tam docetur loquendo ad aures, quam ad oculos id quod præterdunt, exponendo. In me Domine mi, ostendam illis, quod sit vna tentatio, quæ celeriter adfert ut pergrinus, citiusque pertransit: quid sit voluptas carnalis adeo procurata, & quam inmensis hæc ematur impendit, quantis exponat id periculum, quod velociter in acie evanescit & quod post se relinquit, nihil est aliud, quam pudor, confusio, & per totam vitam ploratus angelicabilis. Ad oculum ego secleratis in hoc me designabo, spondet David, eritque concio hæc adeo efficax: *Vi impij ad te converstantur.* Hoc egit Salomon favora doctus, & meliora sapiens in seipso de terum mundi vanitatibus: prædicare vult claris ostendēs has vane demonstrationes ad oculum, quam ante potuisset ad aures. Ita hoc amplius pendit in singulari D. Thom. suam igitur exortitus prædicator hic concionem pro themate sumpsit ac fundamentum: *Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.* O quam momenti thema! Hoc ex mente D. Chrylost. dum scribit id quod Eutropio contigit Imperatoris Arcadij familiari intimo, qui ex altissimo auctoritatis gradu, repente ad tantam delapsus est miseriam, ut labi non potuerit ad graviores, hoc, inquam, oporteret locis omnibus inscribi, ad quæ convenire possemus oculos, & amplius quidem in anima: *In parietibus, in viciis, in foro, in vicijs, in ianuis, sed potissimum in anima, omni tempore cogitatione obsequari.* Et hoc, inquit, dicere nos oporteret quando invicem occurrimus in consistorijs vbi lites agitantur, in plateis vbi tanta licitudine delicias sectamur, in foro vbi de conquirendis divitijs sermone institumus, in aula vbi dignitates gradusque ambimus altiores: in mensis vbi corpus delictis enutrimus genitalibus: *Vanitas vanitatum, &c.* Hæc omnia magna sunt vanitas: *Hoc dicto in prandio, in cena, cum quemcumque proximum suum convellare oportebat, illeque vicissim ab eo audiret. Vanitas vanitatum, & omnia vanitas.*

Opus. de Regim. Princ. l. 3. c. 3. Eccl. i. i. Hom. in Eutrop. Tim. 5.

VI. Vanitas vanitatum thema prædicatorum. D. CHRYS. Tom. 5.

VII. Deo gratias Monachi se receperant, sibi mutuo occurrentes, hoc dicto sese salutabant. Deo gratias: quæ adhuc consuetudo viget, quo verbo significabant: magno id adscribendum Dei beneficio, quod se mutuo viderent occurrentes; Monachi: vana pro altero orabat, hic illum excitabat ad meliora, quocirca Deo gratias referebant: Cæterum id quod mundi sectatores habere oportet in o-

re frequentissimum: est, ut hortator Divus Lib. 1. Res. Chrylostomus. *Vanitas vanitatum & omnia vanitas.*

Multis annis legit D. Aug. ut ipse testatur, iuxta quorundam textum: *Vanitas vanitatum.* Vanitas eorum quæ evanescent: sic in multis e- ius orationibus legitur: verum adhibitis correcto- ribus textibus, seipsum correxit, & legendum esse dixit: *Vanitas vanitatum:* idque ratione qua- dam divina. Prima lectio culpam videtur ipsis Terrena- rebus imputare: quod illæ sint, quæ nos decipi- suam no- piam, & vanos efficiant: hoc enim est *vanitare*, his ostendit. Verum enim vero non sic est, quia nullus dunt va- sunt reus culpa, nec in se vires habent, quibus mirarem- nos vanos efficiam: sicut habet vinum perturbandi, & circum agitando caput, similiter max iusti- gicandi &c. si namque ea, quæ mundi sunt at- tentius ut oportet considerentur; illæ ipsa suam demonstrant vanitatem, & nos ipsi sumus qui nos ipsos fallimus isq; seducimus; nec in rei veritate dicere possumus, quod ipsa nos ludificent: nemo quippe nobis evidentijs digito monstrat eorum vanitatem, quam ipsæmet sua nulla subsistentia, mutabilitate, inconstantia, & dum nobis per singulos dies ad oculum designant, quod eo tempore, quo maxime illis indigemus, nos delusos, captivumque deserant. Si quis inveni vellet arundini contrastræ & cequalitate, illi confidens, non ipsa deciperet illum arundo: ipsa namque vires suas ostenderet evidenter imbecilles: ille se vult decipere; tali rei confidens. Absque vlla larva quod die terrena hæc suam producit vanitatem: vnde non ipsa nos circumveniunt, sed nos ipsi nos volumus per illa seducere: quocirca ait Apostolus: *Nemo se seducat.*

VIII.

1. Cor. 3. 18.

Agg. igitur modo Salomon prædicatorem, cum enim per omnia transierit, optime poterit omnia hæc ad oculum in seipso demonstrare. Huius rei gratia concionem suam orditur hoc thema Salomon in seipso verum esse designans. Repræsentat, in seipso quod per omnia transierit, quæ mundus æstimat opulenta, pulchra, voluptuosa, vitia, & ostendit contempseribilia. Conservavit sibi divitias innumerabiles: palatia ædificavit magnifica, hortos plantavit deliciarum, mensas instruxit omnigenis ciborum feracibus gustui lapidissimas: serena vel abacos habuit valorum ex auro, argento, crystallo, quæ vilius recrearent pretiosissimos: sociavit sibi choros cantorum, vocum, instrumentorum admirabiles: mulierum amori se tradidit ultra decenniam, habuitque vxores & concubinas per centenas & centenas, quod si inspicere volueris (mentem) quam hæc omnia substan-

substantiam habeant, meipsum modo intueri au-
 nis grauem, pediculis ungualibus sordidum,
 pudore confusum, metu mortis tremulum, iu-
 dicia Dei summo opere exhorrentem: nec enim
 aliud mihi video lugeoque super esse ex his quae
 tantopere desideravi, quae sibi, & inueni: *Cum-
 que me conuertissem* (sic loquitur) *ad vniuersa o-
 pera, quae fecerunt manus meae & ad labores, in
 quibus frustra sudaueram: vidi in omnibus vani-
 tatem, & afflictionem animi, & nihil permanere
 sub sole. Quis haec sapiens verba perscrutetur?*
 Cum oculos meos conuertissem ad omnia, quae
 curiosus inueni, laborans, operatus sum & ob-
 tinui, tandem inueni, & me modo talem inue-
 nit, qualem esse me conspiciatis, sic ut nihil mi-
 hi superfit, etiauerunt omnia, & sola me cruciat
 manetque afflictio, dolor, confusio mundi, ti-
 mor mortis, diuini horrore iudicij, mihi que con-
 tigit quod illi, qui durissimam habet nocem,
 quam postquam non sine magno dentium dolore
 confregit, inanem esse reperit, & praeter into-
 lerandum dentium dolorem gemit nihil sibi su-
 peresse: *Viti in omnibus vanitatem.*

Nomen hoc *vanitas*, in Hebraeo ponitur *Ha-
 bel*, quod D. Hieronymus adstruit ad alij inter-
 pretatum legi: *Vapor, fumi, aut aura tenuis.* Alij
 scribunt *balitus*: An aliquid dari potest inanis?
 O quae haec est consideratio. Vtinam postquam
 tuis frenata laxasti vanitatibus, oculos ad hoc re-
 flecteres, cui vacasti, ac diligenter attenderes
 quid tibi ex hoc remaneat, quid in tui licum
 sis secutus, quid perdidisti, quid obtinueris?
 quam dolenter ingemiscit ille periculoso agritu-
 dinis statu contractus, dum se liget a meccis
 derelictum, oculosque suos reflectit ad ea in
 quibus se occupauit, tempusque trahit scelerata-
 tus? In fumos euanescere deliciae, transire re-
 creationes, honores exspirare, remanent
 hic diuitiae, illum mors incessanter impugnat,
 illum terribile Dei expectat iudicium: in quo
 reddenda est illi ratio de puella violata, de pau-
 pere oppresso, de opibus male expensis, de
 tempore vanitatibus occupato. Meipsum in-
 tuere, clamat Salomon: etenim in meipso
 me oculos omnium obijcio, ut rerum om-
 nium videant notentque vanitatem. Opti-
 mus sermo oculos magis, quam auribus ex-
 hibitus.

¶ Quod si Salomon iure merito sibi nomen af-
 X. sumpsit praedicatoris: eo quod non tam ver-
 Dofus bis loquatur ad aures, quam demonstrationibus
 Optimus ad oculos, ea denotans quae sibi ex omnibus

mundi rebus superauerunt, & quem tandem exi-
 tum finemque habuerit: collige quo meliori
 iure nomen hoc meretur hic defunctus, qui
 transactis multis opibus, honorum gradibus,
 carni delictis, ijque omnibus quibus eum
 mundus cumulauit, se vestris obijcit oculis,
 detectum in feretro, corpus prostratum, ocu-
 los clausos, manus cancellatas, ad tumulum
 delatum, vbi corrodant eum vermes, & ter-
 ta pugillus corpus contegat exanimis. *Ecce de-
 functus.*

Mystica valde sunt Diui Pauli verba, de Abe-
 lo locuti adolescente sanctissimo qui primus om-
 nium in hoc mundo mortem gustauit, quod be-
 ne viuendo praedicaui, quando, ut diximus vi-
 ua fide Deo consecrans accepta sacrificia, fratri
 suo Cain praedicaui, quanti referret Deo feru-
 re quod tandem omnia essent finem acceptura,
 qui iustos perpetua & ineffabili gloria reamune-
 ratet, reprobos autem & iniustos aeternis addi-
 ceret cruciatibus exurendos. Occidit Abelem
 Cain, iustum improbus, eo quod sibi coniecit il-
 la displiceret, crederetque a fratre magni sic-
 ri terrenorum contemptum, quem rationes ille
 adhuc lo-
 lius stringebant archilime: verumtamen non quitur.
 idcirco a spiritu praedicatori deseruit, quini-
 mo mortuus animosus fortissimique praedicaui:
Defunctus adhuc loquitur. Aduertium illud *ad huc*
 hoc in S. Scriptura significat, sicut dum de
 Saul loquitur: *Saulus adhuc spirans inuicem* *Ad. 9. 1.*
& cadis. Acerissimo spiritu flammescens Saulus
 persecutus fuerat Christi colas, verum in illos
 persecutionem hostili magis adhuc animo con-
 ceperat dum Damascum tenderet &c. humiliter
 quando Pharaon multiplici flagello caesus non
 emendatur, ait Dominus: *Adhuc vna plaga tan-
 gam Pharaonem, & Egyptum.* q. d. duriori fla-
 gro, & plaga concutiam illum plectamque cru-
 deliori. Hoc inquit Apostolus ex iudicio D.
 Chylostom, Eleganter valde praedicaui Abel
 viuis, doctrina & rationibus q. as proposuit,
 multo tamen validius, & efficacius loquitur,
 praedicatorque mortuus, *Non tantum efficit oratio,
 quantum illius perpeffo.* Ita modo potenter pra-
 dicat, quando in seipso demonstrat, quam parum
 sibi ex his quae possederat remaneat, quam mo-
 dicum secum deferat ex ijs quae lucratus est,
 quam velociter haec terrena transuolens, qua ra-
 tione vita deficiat, ut halitus, vapor fumi, ut au-
 ra tenuis.

Hoc omnibus singulisque mortuis optimè
 XII. quadrat, praesertim doctioribus, diuoribus, po-
 Optime tentio.

Ho. 6. v. 7.

Hebr. 11. 4.

Exo. 11. 1.

D. CHRYS.

Ho. 22. in

c. 11. ad

Hebr. 12. 1.

quilibet defunctus adhuc loquitur. *Et tunc dicitur: Sed defunctus adhuc loquitur: expressius hoc dicitur, hoc prout in seculo, hoc tumulatus in sepulchro, in quo tota illius maiestas, auctoritas opesque concluduntur, quam ad votum omnium luctus est index ille ferens sententiam, throno suo sublimis, & ceteris auctoritate superior? Sed defunctus adhuc loquitur. Elegantiis multo nunc loquitur mundana condempnas, quam vana sunt & inania declarando. Quam pompam familiaris suae talis ostendit splendorem, & ornatu suo cultusque corporis quam bene prolapsa suae stemma praetulit illustrissimum? Sed defunctus adhuc loquitur: Incomparabiliter melius nunc exponit quam inania vanaque fuerint haec omnia, & quam parum illi prodesse potuerint, nisi in quantum illis vltus fuerit, ad Deo ferendum tanto ferentius. O qualis hodie loquitur praedicator: Ecce defunctus ad leicens forma venustiora spectabilis, opibus praedivus, in delicijs habitus, flore vernaeris aetatis excitatus, in seculo prostratus, hic te alloquitur, inquit D. Aug. *Attende ad me & intellige, & considera me, ut vel sic tibi horreat luxuria tua, vel avaritia tua. Hoc quod in eis, ego sui &c.* Insuper & haec omnia ut credo, Spiritus S. nobis inculcat, qui nos velut huius defuncti statuit auditores, & ipsi in seculo velut in pulpito concionantem: *Memor esto iudicij mei: sic enim eris & tuum: mihi neri, & tibi hodie:* Verba sunt haec facta conceptibus ab alijs satis superque declarata.*

§. 5. Ecce defunctus. *Verba haec Recipe comment salutis, quod nobis Lucas medicus divinus praescribit.*

Ecce defunctus. Quandoquidem Evangelista Lucas divinus ille medicus oculos a nobis exquirat, quos in defunctum hunc dirigamus: oportet particulare quippiam comprehendat, ut eiusdem attentus intus in non partiam sit nobis salutem profuturus, nec abierit: tria namque particularia in illo considerat. Primum, quod adolescens fuerit. *Adolescens* in flore iuventutis maxime vegetus, alacer & excitatus ingrediebatur velut generosus equus huius mundi stadium calcando, quaquaersum arrogans circumspiciendo, & ab omnibus attentè conspectus, de quo eloquenter D. Gregor.

Nysien. Secundum: divitijs affatim abundabat. Hoc nobis exprimit turba copiosa suavis conermitans, honorantque matrem viduam: maior quippe civitatis ad sepulchram pacis confluerat. *Turba civitatis multa cum illa.* Tertium: quod filius esset charissimus, anima matris delictum: hoc confirmat, dicendo: *Filius unicus matri suae, & haec vidua erat.* Hoc solum asserendo, quod filius esset unicus matri viduae dicitis, iam intelligimus, quod omnigeno delictarum apparatu in cibo potu & vestitu, & omnibus quibus gaudere posset, frueretur: cum in ipsum omnes maternorum viscerum sollicitudines curaque collimarent. q. d. Evangelista: Ecce, illum intuemini: qui licet robore fuerit iuventutis praemunitus, pluribus protectus opibus, omni delictarum genere defensus, portam tamen ad eum intrandi non invenit, sic ut ingressum illi prohibere fuerit ipsi impossibile. Hunc vult ut attentè consideremus. *Ecce defunctus efferebatur.*

Hortatur ut eius particulae perpendamus conditiones, quod adolescens, quod dives, quod In Pharaone tenuerim educatus. Mortes illa frequentius ne Deus operatur in hominibus, illisque timorem incutunt, ut mox illa Pharaonis totiusque exercitus, contra Israelitas, quos unico flatu maris suam, fluctibus innotuit Dominus demergendos. Nemo satis historiam admiretur Israelitarum. Numerosum contra eos Pharaon congregavit exercitum, adeo stupendum ac terribilem, ut facile dixeris nullas ei posse vires obistere. Voluit nihilominus Deus brachij sui invicti demonstrare potentiam: conversus enim contra Pharaonem in defensionem suamque gentis Israeliticæ, adversarios omnes, flante spiritu suo, pelago demersit nunquam emergendos, sic ut illis nec currus, nec equites, nec arma, nec milites, nec magnates, nec custodes potuerint auxiliari, suppetialique ferre percutibus. Quid hoc rei? ut Rex tantus talisque toto spectante mundo, ad omnium oculos mersus intereat? Vtique: voluit enim hic Deus brachij sui excelsi notam facere potentiam in Regem adeo formidandum, ut terrore cunctos percellat Aegyptios, Et horum Monarcharum, fortiorumque mundi eladibus pertertere illos: qui mundi statua fecerantur. Quando pauperculus quidam discedit, ceteri nihil timent, nec huius moris illis timorem incutit, sed nec in illo quidem sistunt, aut de eius morte ad propriam argumentantur, nec quia ille moritur, sibi motum cavent obtenturam.

Ho. de hoc omni op. sic. c. 25. 61.

III. Timor magna si magnates percellit.